

Daniels Bog - Nummer et hundrede og treoghalvfems

Åbenbaringen af de sidste tider: Fra Ruslands skæbne til Trumps tilbagevenden og dannelsen af dyrets billede

Jeff Pippenger
2024-04-23

I den nære fremtid vil Rusland afslutte krigen i Ukraine med en sejr, og sejren vil vise sig at være begyndelsen til enden for Putin og Rusland. Ligesom Gorbatsjov reorganiserede (perestrojka) sit imperium og derefter flygtede til De Forenede Nationer, vil det politiske Rusland blive bragt ind under De Forenede Nationers myndighed, mens det religiøse Rusland vil blive bragt under pavedømmets kontrol. Trump vil blive valgt i 2024 og sejre over de globalistiske demokrater og de bekendende republikanske globalister, og han vil danne en alliance med globalisterne i De Forenede Nationer med det formål at håndtere følgerne af Putins og Ruslands fald. Derefter vil Tyrus' skøge gå i forbøn på Ruslands vegne.

I slaget ved Panium gentages historien om det første af de tre slag i vers fyrre. I det første slag, som fremstilles ved Sovjetunionens sammenbrud i 1989, tjente den første af de sidste otte præsidenter som pavedømmets stedfortrædende hær. Denne første præsident var republikaner, hvilket tilkendegiver, at den sidste ligeledes vil være en republikansk præsident. Den første præsident var kendt for sin retorik vedrørende muren i jerntæppet, som som et profetisk vejmærke faldt, da Berlinmuren faldt den 9. november 1989. Den sidste republikanske præsident vil være kendt for sin retorik vedrørende muren ved USA's sydlige grænse, og det vejmærke, som vil markere Trumps vidnesbyrd om at bygge muren, vil være søndagsloven, hvor den symbolske »mur mellem kirke og stat« fjernes.

Den første præsident var en tidligere mediestjerne, kendt for sine skarpe taleevner og sin sans for humor. Den sidste præsident er en tidligere mediestjerne, kendt for sine skarpe taleevner og sin sans for humor. 1989 markerede opløsningen af det imperium, der var kendt som Sovjetunionen, og det sidste af de tre slag i vers fyrre repræsenterer opløsningen af det imperium, der er kendt som Rusland.

Slaget ved Panium er det tredje og sidste slag i vers fyrre, og det blev forbilledliggjort ved det første slag. Da det første slag var forbi, anerkendte hele verden, at den eneste supermagt i verden var De Forenede Stater. Dette verdensherredømme vil blive gentaget ved afslutningen af det sidste slag, for det er dér, at De Forenede Stater (den falske profet) vil blive stadfæstet som den førende konge over de ti konger (dragen — De Forenede Nationer), på trods af den alliance, der blev indgået mellem Antiochos III og Filip af Makedonien (De Forenede Stater og De Forenede Nationer).

De tre slag i vers fyrre bærer "Sandhedens" signatur, for det første repræsenterer det sidste, og det midterste slag repræsenterer oprør. Den første og sidste sejrende stedfortræderhær (De Forenede

Stater) sejrer, men den anden stedfortræderhær taber, og den anden stedfortræderhær er nazismen, et verdenssymbol på oprør.

Donald Trumps tre politiske valgkampagner bærer „Sandhedens“ signatur, for han vinder valget i sin første og sidste kampagne, men i den mellemste kampagne besejres han af ateismens dyr, som er dragemagten, atter symbolet på det oprør, der repræsenteres ved det trettende bogstav i det hebraiske alfabet, som, når det sættes sammen med det første og sidste bogstav, danner det hebraiske ord „Sandhed“.

Vers ti i Daniel 11 identificerer endetiden i 1989, og vers seksten identificerer den snart kommende søndagslov. Versene ti til og med femten fremstiller den skjulte historie i vers fyre, som er den del af Daniels Bog, der var beseglet indtil de sidste dage. Når versene ti til og med femten placeres (linje på linje) ind i den skjulte historie i vers fyre, bliver den del af Daniel, der vedrører de sidste dage, åbnet. Denne del åbnes umiddelbart før nådetiden afsluttes for sabbatsholdere ved den snart kommende søndagslov. Den repræsenterer derfor det sidste eller syvende segl.

Og da han åbnede det syvende segl, blev der stilhed i himlen ved henvend en halv time. Og jeg så de syv engle, som stod for Gud; og der blev givet dem syv basuner. Og en anden engel kom og stod ved alteret og havde et gyldent røgelseskar; og der blev givet ham megen røgelse, for at han skulle frembære den sammen med alle de helliges bønner på det gyldne alter, som var foran tronen. Og røgen af røgelsen, som steg op sammen med de helliges bønner, steg op for Gud fra englens hånd. Og englen tog røgelseskarret og fyldte det med ild fra alteret og kastede det på jorden; og der kom røster og tordener og lyn og jordskælv. Og de syv engle, som havde de syv basuner, gjorde sig rede til at basune. Åbenbaringen 8:1–6.

De syv engle med de syv basuner repræsenterer den udøvende dom, som begynder ved søndagsloven i De Forenede Stater, og de repræsenterer den udøvende dom, som begynder, når Mikael står frem, og menneskets nådetid afsluttes. I den første periode, fra søndagsloven indtil Mikael står frem, er Guds domme blandet med barmhjertighed, men derefter er de syv sidste plager Guds domme, som ikke er blandet med barmhjertighed. Åbningen af det syvende segl er det tidspunkt, hvor de udøvende domme forberedes, således som det fremstilles ved de syv engle.

Daniel kapitel to og ni identificerer »de helliges bønner« som en bøn om at forstå de begivenheder, der er forbundet med Nebukadnezars skjulte drøm om dyrenes billede, og den omvendelse og bekendelse, der er forbundet med »de syv tider« i Tredje Mosebog kapitel seksogtyve. De bønner, som blandes med røgelsen i »det gyldne røgelseskar«, og som steg op for Gud, bedes af dem, der er kaldet til at være blandt de hundrede og fireogfyre tusind, som på den tid modtager den levende Guds segl, idet ilden fra alteret kastes på jorden.

I Ezekiels bog, kapitel ni, sukker og klager netop de samme hellige over de vederstyggeligheder, der begås i landet og i kirken, og idet de giver udtryk for deres dybe sorg over synden, sætter beseglingsenglen et mærke på deres pander. Ligesom i Åbenbaringens bog, kapitel otte, står de domme, som fremstilles ved de ødelæggende engle, i baggrunden og afventer befaling om, at beseglingen er fuldendt.

„Med ufejlbarlig nøjagtighed holder den Uendelige stadig regnskab med alle nationer. Så længe Hans barmhjertighed tilbydes med kald til omvendelse, vil dette regnskab forblive åbent; men når tallene når en bestemt sum, som Gud har fastsat, begynder Hans vredes tjeneste. Regnskabet afsluttes. Den guddommelige langmodighed ophører. Der er ikke mere nogen forbøn om barmhjertighed på deres vegne.“

„Profeten, idet han skuede ned gennem tiderne, fik denne tid fremstillet for sit syn. Denne tidsalders nationer har været modtagere af enestående barmhjertighedsbevisninger. Himmels kosteligste velsignelser er blevet skænket dem, men forøget hovmod, begærlighed, afgudsdyrkelse, foragt for Gud og nedrig utaknemmelighed står optegnet imod dem. De er hastigt ved at afslutte deres regnskab med Gud.“

„Men det, som får mig til at skælve, er den kendsgerning, at de, som har haft det største lys og de største privilegier, er blevet besmittet af den herskende ugudelighed. Under indflydelse af de uretfærdige omkring dem er mange, selv blandt dem, der bekender sandheden, blevet kolde og føres med af det stærke onde strøm. Den almindelige foragt, der rettes mod sand gudsfrygt og hellighed, får dem, som ikke holder sig i nær tilknytning til Gud, til at miste deres ærbødighed for hans lov. Hvis de fulgte lyset og adlød sandheden af hjertet, ville denne hellige lov forekomme dem endnu mere dyrebare, når den således foragtes og tilsidesættes. Efterhånden som manglen på respekt for Guds lov bliver mere åbenbar, bliver skillelinjen mellem dens iagttagere og verden mere tydelig. Kærligheden til de guddommelige forskrifter tiltager hos den ene klasse i samme grad, som foragten for dem tiltager hos den anden klasse.“

"Krisen nærmer sig hastigt. De hurtigt voksende tal viser, at tiden for Guds hjem søgelse snart er kommet. Skønt Han nødig straffer, vil Han dog straffe, og det hastigt. De, som vandrer i lyset, vil se tegn på den forestående fare; men de skal ikke sidde stille i en rolig, ubekymret forventning om ødelæggelsen og trøste sig med den tro, at Gud vil beskærme sit folk på hjem søgelsens dag. Langt derfra. De bør indse, at det er deres pligt flittigt at arbejde på at frelse andre, idet de med stærk tro ser op til Gud om hjælp. »En retfærdigs virksomme og inderlige bøn formår meget.«"

Gudfrygtighedens surdej har ikke helt mistet sin kraft. På den tid, da menighedens fare og nedtrykthed er størst, vil den lille skare, som står i lyset, sukke og råbe over de vederstyggeligheder, der gøres i landet. Men især vil deres bønner stige op for menigheden, fordi dens medlemmer handler efter verdens vis.

Disse få trofastes inderlige bønner vil ikke være forgæves. Når Herren træder frem som hævnner, vil han også komme som beskytter for alle dem, der har bevaret troen i dens renhed og holdt sig selv ubesmittede af verden. Det er på denne tid, at Gud har lovet at skaffe sine egne udvalgte ret, som råber til ham dag og nat, skønt han er langmodig med dem.

Befalingen lyder: »Gå gennem byen, gennem Jerusalems midte, og sæt et mærke på panden af de mænd, som sukker og jamrer over alle de vederstyggeligheder, der gøres i dens midte.« Disse sukkende, jamrende havde fremholdt livets ord; de havde irettesat, rådet og bøn faldet. Nogle, som havde vanæret Gud, angrede og ydmygede deres hjerter for Ham. Men Herrens herlighed var bortvejet fra Israel; skønt mange stadig fortsatte religionens former, manglede

Hans kraft og nærvær. Testimonies, bind 5, 208–210.

Vers ti til og med femten afdækker den skjulte historie i vers fyre, og derved fastslår de samtidig, at beseglingen af de hundrede og fireogfyre tusind nu fuldbyrdes på dem, som har opfyldt kravene i de bønner, der er fremstillet ved Daniel og de tre mænd i kapitel to, og ved Daniel i kapitel ni. Skellet mellem de to bønner kan erkendes som en bøn om forståelse af profetiens ydre begivenheder (Daniel to) og en bøn om at virkeliggøre profetiens indre erfaring (Daniel ni). En anden forskel er, at de hellige som fællesskab søger at forstå det prøvende budskab om dyrets billede (Daniel to), men de må hver især fuldbyrde arbejdet med fuldstændig omvendelse (Daniel ni). Deres bønner må være i Ezekiel ni's sammenhæng, for de må sørge over synderne i landet og i kirken.

„I den tid, da Hans vrede skal gå ud i domme, vil disse ydmyge, hengivne Kristi efterfølgere blive adskilt fra resten af verden ved deres sjælekval, som kommer til udtryk i klage og gråd, irrettesættelser og advarsler. Mens andre søger at kaste et dække over det bestående onde og undskylde den store ugudelighed, som overalt er fremherskende, vil de, som har nidkærhed for Guds ære og kærlighed til sjæle, ikke tie for at opnå nogens gunst. Deres retfærdige sjæle pines dag efter dag af de uretfærdiges uhellige gerninger og tale. De er magtesløse over for at standse uretfærdighedens fremstormende strøm, og derfor fyldes de med sorg og rædsel. De sørger for Guds ansigt over at se religionen foragtet i selve hjemmene hos dem, der har haft stort lys. De klager og ydmyger deres sjæle, fordi hovmod, griskhed, selvished og bedrag af næsten enhver art findes i menigheden. Guds Ånd, som tilskynder til irrettesættelse, trampes under fode, mens Satans tjenere triumferer. Gud vanæres, sandheden gøres til intet.“

Den klasse, som ikke føler sorg over deres egen åndelige tilbagegang og heller ikke sørger over andres synder, vil blive ladet uden Guds segl. Herren giver sine sendebud, mændene med ødelæggelsesvåben i deres hænder, denne befaling: »Gå efter ham gennem byen og slå ned; jeres øje skal ikke skåne, og I skal ikke have medlidenhed; dræb til bunds gamle og unge, både jomfruer og små børn og kvinder; men kom ikke nær nogen mand, på hvem mærket er; og begynd ved min helligdom. Da begyndte de med de gamle mænd, som var foran huset.«

”Her ser vi, at kirken — Herrens helligdom — var den første, der følte slaget fra Guds vrede. De gamle mænd, dem, som Gud havde givet stort lys, og som havde stået som vogtere af folkets åndelige interesser, havde svigtet den tillid, der var blevet dem betroet. De havde indtaget den holdning, at vi ikke behøver at vente mirakler og den tydelige åbenbarelse af Guds magt som i tidligere dage. Tiderne har forandret sig. Disse ord styrker deres vantro, og de siger: Herren vil hverken gøre godt eller gøre ondt. Han er for barmhjertig til at hjemsøge sit folk med dom. Således er ‘fred og tryghed’ råbet fra mænd, som aldrig mere vil opløfte deres røst som en basun for at vise Guds folk deres overtrædelser og Jakobs hus deres synder. Disse stumme hunde, som ikke ville gø, er dem, der føler den retfærdige hævn fra en fortørnet Gud. Mænd, unge kvinder og små børn omkommer alle sammen.” Testimonies, bind 5, 210, 211.

Vers et og to i Daniel elleve begynder ved endens tid i 1989, ligesom vers ti gør. Vers to fører historien frem til Donald Trumps første embedsperiode og efterlader derpå en skjult historie fra denne sjette rigeste præsident frem til det syvende rige (De Forenede Nationer), repræsenteret ved

Alexander den Store. Mellem Xerxes, den rige konge i vers to, og Alexander den Store var der otte persiske konger. Den skjulte historie fra vers to indtil vers tre repræsenterer otte konger. Således er der fra afslutningen af Trumps første embedsperiode indtil det syvende rige i Bibelens profeti i alt ti konger, som spænder over den skjulte historie fra vers to til tre i Daniel, kapitel elleve.

Tallet ti er et symbol på en prøve, og den prøve, som finder sted i netop denne historie, er dannelsen af dyrets billede. Den sjette rigeste præsident sætter globalisterne i bevægelse med begyndelse i sin første kampagne i 2015, og derved markerer han begyndelsen på en kamp mellem de to vidner i Åbenbaringen kapitel elleve og ateismens dragedyr, som ikke ophører før søndagsloven i vers seksten og enogfyrre. Inden for denne krig var Donald Trump den første præsident til at sætte dragen i bevægelse, og han er også den sidste. Trump er jorddyrets sidste præsident, og Trump vil blive den første leder af det syvende rige. Derved repræsenterer Trump den første og den sidste af ti konger, og ti repræsenterer en prøve.

1776, 1789 og 1798 repræsenterer tre historier, der fastslår, at den ottende præsident er af de syv. 1776 repræsenterer offentliggørelsen af Uafhængighedserklæringen og historien om den Første og Anden Kontinentale Kongres. 1789 repræsenterer en historisk periode, hvor Konføderationsartiklerne blev tilvejebragt. Perioden begyndte i 1781 og afsluttedes med offentliggørelsen af Forfatningen i 1789. 1798 repræsenterer offentliggørelsen af Alien and Sedition Acts og begyndelsen på jordens dyr som det sjette rige i Bibelens profeti.

De kontinentale kongresser er inddelt i to profetiske perioder: den første kongres og den sidste kongres. Den Første Kontinentale Kongres havde to præsidenter, og Peyton Randolph var den første præsident. Den Anden Kontinentale Kongres havde seks præsidenter. Peyton Randolph var den første præsident både for den Første og også for den Anden Kontinentale Kongres. Der var i alt otte præsidenter i løbet af historien for den Første og Anden Kontinentale Kongres. Peyton Randolph var den første præsident både for den Første og den Anden Kontinentale Kongres, en profetisk periode, hvor der var otte præsidenter, men den første præsident i hver af de to perioder var den samme person. Derfor var der, skønt der var otte præsidentperioder, i virkeligheden kun syv præsidenter. Den første præsident var to gange den første præsident blandt de syv personer, som var præsidenter, og Randolph repræsenterer derfor den ottende, som var af de syv, og på to vidners udsagn er han et forbillede på den første egentlige præsident, som var George Washington.

Washington repræsenteres ved Randolph, og derfor formidler Randolph, som et symbol på Washington, både de profetiske karaktertræk ved Randolph, den første præsident, og at Randolph var den ottende, som var af de syv. Således var George Washington, som den første præsident og den første øverstkommanderende, også profetisk den ottende og var af de syv, og Trump, som den sidste præsident, vil også være den ottende, det vil sige af de syv.

Den anden præsident for den Anden Kontinentalkongres var John Hancock. Den Anden Kontinentalkongres ophørte i 1781. Fra 1781 til 1789 identificeres historien om Konføderationsartiklerne. Perioden symboliseres ved årstallet 1789, med offentliggørelsen af Forfatningen. I denne periode var der også otte præsidenter. Konføderationsartiklerne udgjorde den første forfatning, men Konføderationsartiklernes svaghed førte til, at de blev erstattet, og til de

tretten koloniers ratifikation af Forfatningen i 1789.

I den periode bestod de otte præsidenter af syv præsidenter, som ikke var præsidenter i historien for den periode, der blev repræsenteret ved de to foregående kontinentale kongresser, og én, som var præsident i den første profetiske periode. John Hancock tjente både i den anden kontinentale kongres og også i den periode, der blev repræsenteret ved Konføderationsartiklerne. På det profetiske plan var der kun syv mænd, som var præsident under de to kontinentale kongresser; således var John Hancock profetisk set én af de otte i den periode, der blev repræsenteret ved Konføderationsartiklerne, men han var også én af de syv mænd fra den foregående periode. Han var derfor den ottende, som var af de syv.

Den anden profetiske periode, repræsenteret ved 1781 til 1789, havde ligesom den første periode en præsident (Hancock), som var den ottende og af de syv, således som Randolph var det i den første profetiske periode, repræsenteret ved 1776.

I begge perioder med otte præsidenter fremstilles gåden om, at den ottende er af de syv. Disse to perioder bevidner, at den første egentlige præsident (Washington) også havde den profetiske gåde knyttet til sin symbolik, idet den ved hans typificering blev repræsenteret af Randolph. Disse tre vidner omhandler Trump. Trump, således som han fremstilles i vers et og to i kapitel elleve, illustreres kun gennem sin første embedsperiode, som endte, da det andet valg blev stjålet af dyret fra afgrunden.

Den historie, som opfyldte disse vers, indbefatter en skjult historie mellem det punkt med den rigeste konge (Xerxes) og fremstillingen af Alexander den Store, som repræsenterer søndagsloven, når de ti konger for en kort stund bliver det syvende rige. Mellem den rige konge og de ti konger, som bliver enige om at give deres syvende rige til pavedømmet, var der otte konger. Disse otte konger, som udgør den skjulte historie fra vers to til vers tre, finder to vidner i historien om otte præsidenter i 1776, 1789 og 1798.

Denne historie bærer symbolikken af toogtyve år og identificerer den som en historie om beseglingen af de hundrede fireogfyrre tusinde, når guddømmelighed forenes med menneskelighed. Den bærer også vidnesbyrdet om "Sandhed", for begyndelsen markerer uafhængighed, og afslutningen markerer fjernelsen af uafhængighed, mens tretten år efter 1776 ratificerede tretten kolonier Forfatningen. Den identificerer også to perioder med otte konger (præsidenter), som begge indeholder gåden om, at den ottende er af de syv.

Trump som den sjette præsident i 2016 og som den sidste leder af det sjette rige repræsenterer også den første og den sidste af ti på hinanden følgende konger. Tallet ti identificerer den prøvelsesproces i denne historie, og den prøve, som går forud for og afsluttes ved søndagsloven, er dannelsen af dyrets billede. Billedet i Nebukadnezars dyredrøm repræsenterer otte riger og giver derved vidnesbyrd om, at prøven vedrørende dyrets billede er repræsenteret ved tallet „otte“.

I prøvehistorien for Makkabæernes linje, som repræsenterer linjen for det frafaldne protestantismes horn og linjen for det frafaldne republikanismes horn, repræsenteret ved Antiochus III, forenes linjerne og hornene til ét horn, som er et billede på pavedømmet. I den samme historie bliver Guds

billede fuldt og varigt gengivet i dem, der er fremstillet som de et hundrede og fireogfyrre tusinde.

Den skjulte historie i vers fyrrer bliver åbnet inden for den skjulte historie fra vers to til vers tre og historien i versene ti til femten. Når Trump ved sin indsættelse den 20. januar 2025 bliver den ottende konge, som er af de syv, markerer de otte konger mellem Xerxes og Alexander den Store ankomsten af dannelsen af dyrets billede, og Trump repræsenterer den første og den sidste af de ti på hinanden følgende konger.

Vi vil fortsætte dette studium i den næste artikel.

Og jeg så i hans højre hånd, som sad på tronen, en bogrulle, beskrevet indvendig og udvendig, forseglet med syv segl. Og jeg så en vældig engel, som råbte med høj røst: Hvem er værdig til at åbne bogrullen og bryde dens segl? Og ingen i himlen, ej heller på jorden, ej heller under jorden, var i stand til at åbne bogrullen eller se ind i den. Og jeg græd meget, fordi ingen blev fundet værdig til at åbne og læse bogrullen, ej heller til at se ind i den. Og en af de ældste siger til mig: Græd ikke; se, Løven af Judas stamme, Davids rod, har sejret, så han kan åbne bogrullen og bryde dens syv segl. Og jeg så, og se, midt for tronen og de fire væsener og midt iblandt de ældste stod et Lam, som om det var slagtet, med syv horn og syv øjne, som er Guds syv Ånder, udsendt over hele jorden. Og han kom og tog bogrullen af hans højre hånd, som sad på tronen. Og da han havde taget bogrullen, faldt de fire væsener og de fireogtyve ældste ned for Lammet, og hver af dem havde harper og guldskåle fulde af røgelse, som er de helliges bønner. Og de sang en ny sang og sagde: Du er værdig til at tage bogrullen og åbne dens segl; thi du blev slagtet og har løskøbt os for Gud med dit blod af hver stamme og tunge og folk og nation; og du har gjort os til konger og præster for vor Gud, og vi skal herske på jorden. Åbenbaringen 5:1–10.